

на делфийското въ Гърция. Бесситѣ, когато приели християнството, извършали богослужението на народния си езикъ. Иродотъ говори, че тракийцитѣ би били най-силни отъ всички народи, ако да били обединени и политически организирани въ една държава и подъ началството на единъ владѣтель.⁸ Обаче тѣ не достигнали до такъва степенъ на социалното си развитие, че да образуватъ една трайна държава. Тирисъ, владѣтельтъ на одриситѣ, направилъ (ок. 450) най-сериозния опитъ да обедини тракийцитѣ въ една държава. Той прѣдалъ на сина си Ситалка доста силна и голѣма държава. Одриската държава най-много се развила въ царуването на Севта, синъ и наслѣдникъ на добръ извѣстиятъ въ историята Ситалка, и се простирала отъ Дунава до Егейското море и отъ Босфора до р. Струма.⁹ Слѣдъ смъртъта на Севта одриската държава се разложила на отдѣлни области, които пакъ започнали да воюватъ помежду си и да се самоунищожаватъ. Македонскитѣ владѣтели Филипъ II и синъ му Александъръ Велики се възползували отъ раздѣлението и слабостъта на тракийцитѣ и ги покорили. Но тѣ останали подъ държавната властъ на македонцитѣ само въ царуването на поменатитѣ двама македонски владѣтели и на прѣмитѣ имъ и най-близки приемници. Тракийцитѣ заедно съ другитѣ стари балкански народи били покорени отъ римлянитѣ, чието владичество на Балканския полуостровъ траяло два и половина вѣка и се свършило въ началото на нашето лѣточисление.¹⁰ Подъ римското владичество тракийцитѣ, както и илирийцитѣ, най-много пострадали: тѣ били унищожени при нашествията на сѣвернитѣ

⁸ Ibid. V, 3.

⁹ Thucyd. II, 29, 96—101.

¹⁰ "Αβελ "Οθ. *Ἱστορία τῆς Μακεδονίας*, 78—97
„ Дриновъ М. С. Заселение, 3, 18.